

פרשת פנחס ובין המצרים תש"פ – למה קרבן התמיד הוא המצווה החשובה בתורה?

1. **אגרות קודש הרבי מליובאוויטש ז' ב'קכז:** פסק רז"ל הוא, שלא המדרש עיקר אלא המעשה, ורואים זה בתורתנו ובמצותיה אשר נקודת הכבוד הוא בהנוגע למעשה, פחות בנוגע לדבור, ועוד פחות בנוגע למחשבה. ואף שיסוד הקיום תלוי באמונות ודעות, ובפרט ע"פ המבואר בתורת החסידות בענין ד'דע את אלקי אביך' ובענין דאהבת השי"ת ויראתו שהם שרש לכל עניני התורה וקיום המצות, בכ"ז הנה רוב היום ורוב הלילה ובמילא גם רוב השנים, דורשים מאתנו שיהיו בקיום במעשה.

הקדמת העין יעקב: מצאתי מאמר בשם המדרש ובקשתיהו ולא מצאתיהו בכל התלמוד וזה נוסחו: בן זומא אומר: מצינו פסוק כולל יותר והוא 'שמע ישראל' וגו'. בן ננס אומר: מצינו פסוק כולל יותר והוא: 'ואהבת לרעך כמוך'. שמעון בן פזי אומר: מצינו פסוק כולל יותר והוא: '**את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים**'. עמד ר' פלוני על רגליו ואמר: הלכה **כבן פזי**.

2. **במדבר כח:** 'צו את בני ישראל ואמרת אלהם את קרבני לחמי לאשי' – רש"י: מה אמור למעלה: יפקד ה' [איש על העדה אשר יצא לפניו], אמר לו הקב"ה: עד שאתה מצויני על בניי, צווה בניי עלי. משל לבת מלך שהיתה נפטרת מן העולם והיתה מפקדת לבעלה על בנה כו', כדאיתא במדרש ספרי. **מדרש ספרי:** משל למה הדבר דומה? **למלך** שהיתה אשתו נפטרת מן העולם ומפקדתו על בניה ... אמר לה: עד שאת מפקדתני על בני - פקדי בני עלי שלא ימרדו בי. כך אמר לו הקב"ה: עד שאתה מפקדני על בני - פקוד בני עלי שלא ינהגו בי בזיון ... לכך נאמר צו את בני ישראל [בקרבת התמיד]. **ליקוטי שיחות יג/103:** רש"י מדקדק לכתוב שהקב"ה הוא כמו "בעלה" [הפשוט] ולא "מלך", כמו "אב" הזקק לבניו ללחם'. ולכן נאמר 'צו את בני ישראל' בכלל ולא רק הכוהנים המקריבים, וכמפורש בהמשך הכתוב 'את קרבני לחמי', שהקרבנות הם **לחמו ומזונו**, דבר הכרחי, כביכול, עבור הקב"ה.

בראשית טו: ויאמר, ה' אלוקים במה אדע כי אירשנה? – רש"י: לא שאל אות אלא אמר לפניו: הודיעני באיזה זכות יתקיימו בה? ואמר לו המקום: בזכות הקורבנות. **ירושלמי תענית ד,ה:** חמשה דברים אירעו לאבותינו ב"ז בתמוז ... נשתברו הלוחות ובוטל התמיד והובקעה העיר ... בימי מלכות הרשעה היו משלשלין שתי קופות של זהב והיו מעלין שני גדיים, בסוף שלשלו שתי קופות זהב והעלו שני חזירים ... באותו השעה גרמו העונות ובוטל התמיד וחרב הבית.

3. **ספר החינוך מצווה טז:** דע כי האדם נפעל כפי פעולותיו ולבו וכל מחשבתיו תמיד אחר מעשיו שהוא עוסק בהם ... ואפילו רשע גמור בלבבו וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום, אם יערה רוחו וישים השתדלותו ועסקו בהתמדה בתורה ובמצות - ואפילו שלא לשם שמים - מיד יטה אל הטוב ... ובכוח מעשיו ימית היצר הרע כי אחרי הפעולות נמשכים הלבבות!.

רות א: ותאמר רות: אל תפגע בי לעזבך לשוב מאחרייך, כי אל אשר תלכי אלך ובאשר תליני אליו, עמך עמי ואלוקיך אלוקי: באשר תמותי אמות ושם אקבר - רש"י: מתוך דבריה של רות אתה לומד שאמרה לה נעמי 'אסור לנו לצאת חוץ לתחום בשבת' - אמרה רות 'באשר תלכי אלך'. אמרה נעמי: 'אסור לנו להתייחד עם זכר שאינו אישה' - אמרה: 'באשר תליני אליו'. אמרה נעמי: 'עמינו מובדלים משאר עמים בתרי"ג מצוות' - ענתה רות 'עמך עמי'. אמרה נעמי: 'אסור לנו עבודת אלילים' - ענתה רות 'אלוקיך אלקי'. אמרה נעמי: 'ארבע מיתות נמסרו לבית דין' - ענתה רות: 'באשר תמותי אמות'.

תוכן משיחת חג השבועות תשל"א: כשנעמי מסבירה לרות את פרטי התקרבותה לעם ישראל היא מדגישה בפניה כי המעשה הוא העיקר. אין דת ישראל מיוסדת על קרבת הלב ורצון כנה להיכנס לעם ישראל אלא על מחויבות מעשית. ולכן נעמי מדגישה את הביצוע המעשי של המצוות שחלות עליה **ברגע זה**, כמו איסור יציאה מחוץ לתחום, משום שהם הלכו ארצה בערב פסח או בתוך החג עצמו. וכן לאחר שיעצרו בדרכן ויהיה עליהן לחפש מקום לינה, אסור להן ללון עם זכר. ואחרי שרות מסכימה לזה, ממשיכה ומדגישה כי כל זה רק חלק מתרי"ג מצוות. וכן אלו הם רק איסורים מעשיים, ובנוסף ישנם איסורים תודעתיים כמו איסור עבודה זרה, ומעל כל זה, החוטא מתחייב מיתה באופנים מסוימים – ועל הכול עונה רות "עמך עמי ואלוקיך אלוקי וגו'".

ליקוטי שיחות ח"ג/941: כאשר מתחילים את היום עם 'קרבן', עם התקרבות לקב"ה על ידי אמירת 'מודה אני לפניך', הקרבן הזה מכונה בשם 'תמיד'. ההשפעה שלו אינה מוגבלת רק לאותו רגע, אלא יש לה השפעה תמידית. הדבר מזכיר לו לאורך כל החיים לזבוח את הבהמיות והתענוג החומרי שלו.